

မြို့သူများ

သွေးသည် အသက်

သွေးသည် အသက် ဘဝရသဝတ္ထုတို့

ကျွန်တော်တို့ တောင်ငူမြို့လေးသည် ၊ သာယာ ကြည်နူးဖွယ်ရာ ကောင်းသော ဒုတိယ မြန်မာနိုင်ငံ တော်အဖြစ် စတင် တည်ထောင်ရာ၊ မင်းတည်နန်းတည် မြို့လေး တစ်မြို့လည်း ဖြစ်ပါလေသည် ။ တောင်ငူ သားလို့ ပြောလိုက်ရုံဖြင့်၊ တချို့က အညာသားဟု ထင်မြင်နေကြသလို၊ တချို့ကြတော့လည်း တောင်ငူဆိုသည် နှင့် ၊ ကေတုမတီ တောင်ငူပြည် ကြီးဘုရင် မဟာသီရိဇေယျ (မင်းကြီးညို) မှ သည် ၊ တပင်ရွှေထီး၊ ဘုရင့်နောင်၊ စာဆိုတော် နတ်သျှင်နောင် စသည် တို့ ကိုလည်း ပြေးမြင်မိကြမည် ထင်ပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် တောင်ငူသား အစစ်တော့ မဟုတ်၊ သို့သော် တောင်ငူမှာ ပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်လာခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသောကြောင့် ၊ ဘယ်အရပ်ဒေသကိုပဲ ရောက်ရောက်၊ လူတိုင်းက မင်းဘယ်နယ်ကလဲလို့ မေးလာခဲ့ရင်၊ ကျွန်တော် တောင်ငူ ကပါလို့ သာ ပြောလိုက်ရုံဖြင့်၊ လူတိုင်းမသိသူ မရှိလောက်အောင်ပင်၊ သို့ပါသောကြောင့် ၊ ကျွန်တော် တောင်ငူသား အဖြစ် ခံယူရခြင်းမှာ လည်း ၊ သူရဲကောင်းတို့ နေထိုင်ခဲ့ရာ အရပ်ဒေသ ဖြစ်သည် မို့၊ ဂုဏ်ယူနေမိပြန်ပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် ယောက်ျားပီပီ သတ္တိကတော့ရှိသည် ၊ သတ္တိရှိတိုင်း

သူရဲကောင်းတော့ မဟုတ်ပါချေ၊ သူရဲကောင်းဟူသည် ၊ သတ္တိဗျတ္တိ၊ နှစ်မျိုးလုံး ပြည့်စုံမှ သာလျှင် သူရဲကောင်းဟု ခေါ်ဝေါ် ထိုက်ပေ၏။ သတ္တိဆိုသည် ကစွမ်းရည်၊ ဗျတ္တိ ဆိုသည် မှာ က ထိုစွမ်းရည်ကို အခြေခံ၍ လိမ္မာပါးနပ် သေသပ်မှု၊ နည်းဗျူဟာပေါင်းများစွာ တို့ ကို သုံးသတ်တတ်မှု၊ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည် အပြည့် ရှိမှုတို့ ကြောင့် သာလျှင်၊ သတ္တိ၊ ဗျတ္တိ၊ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည် တို့ နှင့် ပြည့်စုံသူကို သူရဲကောင်းဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲ ထိုက်ပေတော့သည်။ ။

ဥပမာပြရမည်ဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော်တို့ တောင်ငူမင်းဖြစ်တဲ့ တပင်ရွှေထီးမင်းပြုစဉ်အခါက၊ ရန်သူနယ်မြေ ဟံသာဝတီတွင် ရှိသည့် ၊ ရွှေမော်မောဘုရားစေတီ၏ ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ၊ နားထွင်း မင်္ဂလာတော်ကို ကျင်းပပြုလုပ်ရန် ဆန္ဒရှိနေသည့် အတွက်၊ ထိုဘုရားမှာ ဆုတောင်းလျှင် ပြည့်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ၊ နားထွင်းမင်္ဂလာကို ရန်သူပေါများ လှသည့် ထိုဘုရားတည်ရှိရာ ဟံသာဝတီမှာ ပင် သွားရောက်၍ ပြုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် တပင်ရွှေထီးသည် သူရဲသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ စွမ်းအားရှိပြီး၊ ကျားကဲ့သို့ရဲရင့်သည့် သူရဲကောင်း ယောက်ျားမြတ်တို့ ကို၊ ငါအလိုရှိသည် ဟု မိန်းမာ လိုက်သည့် အချိန်တွင် ၊ ကျော်ထင်နော် ရထားခေါ် ဘုရင်နောင်သည် သူရဲကောင်းငါးရာ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ရန် စီစဉ် ရပါလေတော့သည်။ ။

ထိုသူရဲကောင်း ရွေးချယ်ပွဲတွင် ရွေးချယ် ခံရမည့် သူသည် ၊ သူ၏ လက်မ အလယ်တည့်တည့်သို့ အပ်ကြီးကြီးကို စိုက်ထားကာ၊ ထိုအပ်အား နံဘေးမှ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်က တူဖြင့် ရိုက်ထည့် ရလေတော့၏။ ထိုသို့ ရိုက်ထည့် လိုက်သည့် အချိန်တွင် ၊ မကြောက်မရွံ့ လက်

မတွန့် သွားခဲ့ဘူး ဆိုရင်၊ သူရဲကောင်းအဖြစ် ရွေးချယ် တင်မြှောက် လေသည်။ ။

သို့တည်း မဟုတ်ပါပဲ၊ တူဖြင့် ရိုက်ထည့်လိုက်သည့် အချိန်တွင် လက်တွန့် သွားခဲ့မည် ဆိုလျှင်တော့၊ ထိုသူအား သူရဲကောင်းအဖြစ် မရွေးချယ်လိုတော့ပေ။ ထိုအထဲတွင် လာရောက်၍ ယှဉ်ပြိုင်ကြသော လူများ ထဲမှ သတ္တိအရမ်းရှိပြီး သူ့ကိုယ်သူလည်း သူရဲကောင်းဟု ယူဆထားသူတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ ။

ထိုသူသည် ကား တပင်ရွှေထီး၏ ငယ်ကျွန်ရင်း ဖြစ်သည့် ဗလရဲထင် ဆိုသူပင် ဖြစ်တော့သည်။ ။ သူသည် တူဖြင့် ရိုက်ထည့်လိုက်သည့် အချိန်၊ လက်တွန့် သွားသောကြောင့် ၊ သူအား တပင်ရွှေထီးနှင့် အတူ ကျော်ထင်နော် ရထားခေါ် ဘုရင်နောင်တို့ က၊ သူရဲကောင်း အဖြစ် မရွေးချယ်လိုသည် ကို သိလိုက်ရသောအခါ၊ ဒေါသထွက်ပြီး၊ ဆောင်ထားသည့် ဓားဖြင့် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်အား ခွဲ၍ ၊ အတွင်းထဲမှ သူ၏ အူများကိုထုတ်၊ အူအစတစ်စကို ကျော်ထင်နော်ရထားခေါ် ဘုရင်နောင်အား၊ ကိုင်ထားစေ၍ ၊ သူ၏ အူဆုံးသည့် တိုင်အောင် အနောက်သို့ ဆုတ်ရင်း၊ ဗုန်းခနဲ နေရာတွင် ပင်၊ ဗလရဲထင် တစ်ယောက် အသက်ထွက် သွားပါလေတော့သည်။ ။

သူကတော့ သူ၏ သတ္တိသွေး ဘယ်လောက်ရဲတယ် ဆိုတာကို သက်သေပြသည့် သဘော၊ ဒါကိုပင် သူ့အထင်မှာ တော့၊ သူဟာသတ္တိရှိတဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပဲလို့ ခံယူထားနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် တပင်ရွှေထီး၏ အဆုံးအဖြတ်မှာ တော့၊ (ငါ၏ ကျွန်တော် ဗလရဲထင်သည် မိုက်ကားမိုက်၏ ၊ သို့သော်သတ္တိ ရှိသူမ ဟုတ်) ဟု မိန့်တော် မူ လိုက်လေတော့သည်။ ။

ဒါကြောင့် သူရဲကောင်းမည်သည် ၊ သတ္တိဗျတ္တိ နှစ်မျိုးလုံး ပြည့်စုံမှ သာလျှင်၊ သူရဲကောင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ယောက်ျားတိုင်း တော့ သတ္တိရှိကြပါသည် ။ သူ့အထိုက်အလျောက်၊ သို့သော် ယောက်ျား တိုင်းလည်း သူရဲ ကောင်းမဟုတ်ပါချေ။

ယောက်ျားဆိုသည် နှင့် ပတ်သက်လို့ မှတ်မှတ်ရရ၊ တစ်ချိန်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူ၊ သွေးလှူဒါန်းခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်းလေးကို၊ ပြေးမြင်ယောင် မိပါလေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု၊ ရန်ကုန်မှာ ဆုံမိသည့် အချိန်တုန်းကပေါ့၊ သင်တန်းတွေ တက်လိုက်၊ အေးဆေး စားလိုက်၊ သင်တန်းက စာတွေ လေ့ကျင့်လိုက်နဲ့ ရှိနေခိုက်၊ အမြဲတမ်း အားသွက် လျှာသွက်၊ ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ် အမြဲရှိတတ်သော၊ အပြင်မှ ပြန်လာသည့် သူငယ်ချင်း အောင်သူမှ ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်စုအား၊ အာပေါင်အာရင့် သန်သန်ဖြင့်

...

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငမျိုး၊ ငထွန်း၊ ဘကျော်၊ ထက်ယံ၊ အေးကို၊ ငဖြိုး၊ မင်းတို့ အားလုံး လာကြဦး၊ ငါမင်းတို့ ကို ကုသိုလ်ပေးခြင်လို့ " ဟု သူငယ်ချင်းအောင်သူက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ နာမည်တွေကို အော်ခေါ်လိုက်လေသောအခါ၊

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ၊ ဒီကောင်တစ်ယောက်တော့ ကုသိုလ်ပေးခြင်လို့ ဆိုတော့၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ခေါ်ပြီး၊ အပြင်မှာ မုန့်လိုက်ပြီး ဝယ်ကျွေးမလို့ များ လား၊ သို့တည်းမဟုတ် သူပဲတစ်ခုခု ကံကောင်းလာလို့ များ ၊ ဆိုင်းကြီးကြီး တစ်ဆိုင်မှာ ဟင်းကောင်း ဟင်းလျာများ နဲ့ ၊ ထမင်းလိုက်ကျွေး မလို့ များ လားဟု တွေးထင်လိုက်ကာ၊ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း အားလုံး၊ အောင်သူ ခေါ်ရာ အနားသို့ ရောက်သွား ကြပါ

လေတော့သည်။ ။

အောင်သူ၏ ပုံစံမှာ ၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားဖြူဖြူ လူဘောကျော တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ၊ ပင်ပင်ပန်းပန်းဆို ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ချင်တဲ့ သူ မဟုတ်၊ စပ်စပ်စုစု နိုင်တာကတော့ မိန်းကလေးတွေထက်ကို ဆိုးသည် ၊ စကားပြောလျှင်လည်း အထက်စီးက ပြောရမှ သူကြိုက်သည် ၊ သူ့ကို ကျောလာလျှင်လည်း လုံးဝ လက်သင့်မခံတတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် အောင်သူ၏ အကြောင်းကို သိနေသူမို့၊ သူဘာပြော ပြော အမြဲတမ်း ပြုံးစိစိလုပ်၍ နေပေး လိုက်သည် ။ ဒါကြောင့် လည်း ကျွန်တော်နဲ့ သူ အပေါင်းအသင်း လုပ်လို့ ရနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဒီလိုကွ၊ မင်းတို့ ကို ငါကုသိုလ်ပေးမယ် ဆိုတာက၊ ဒီနေ့ ငါရန်ကုန် ကလေး ဆေးရုံးကြီးမှာ ၊ သင်တန်းက ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ အမေ၊ သူ့ကလေးက အသည်းရောင် အသာဝါ ရှိနေတယ်ဆိုလို့ သူ့အမေနဲ့ ကလေးကို လိုက်ပို့ရင်၊ ငါလည်း ကလေးဆေးရုံကြီးကို ပါသွားတယ်ကွ"

"အေး ... မင်းပါသွားတော့ ဘာဖြစ်တုံး"ဟု သူငယ်ချင်းငါးမျိုးက သိချင်တာနဲ့ ဆက်၍ မေးလိုက်တော့ သည် ။

"နေပါဦးကွ၊ မင်းတို့ ကလည်း ငါ့စကားတောင် မဆုံးသေးဘူး၊ နားထောင်ပါဦးဟ"

"အေးပါ ငါတို့ အားလုံး နားထောင်နေပါတယ်၊ ပြောမှာ သာ ပြောပါ ၊ ဟိုကောင်ငါ့မျိုး မင်းကလည်း ကြားကနေ ဝင်ဖောက်ပြီး မမေးစမ်းပါနဲ့ ။"လို့ ကျွန်တော်က ငါ့မျိုး၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

"အေးပါကွ၊ ဒီကောင်ပြောပြတာကို ငါနားပဲထောင်နေပါ့မယ်"

ကျွန်တော်ကပင်ထ၍ အောင်သူအား၊ စောစောက စကားကို ဆက်

စေတော့သည်။ ။

"သူငယ်ချင်း အဲဒီလို မင်းပါသွားတော့"

"ငါအဲဒီကလေး ဆေးရုံကြီးထဲကို ရောက်သွားတော့ကွာ၊ ဆေးရုံကြီးထဲကို ဝင်ဝင်ခြင်းပဲ၊ ကလေးငိုသံတွေနဲ့၊ ဆေးအနံ့တွေကလည်း နံသလို၊ ခုတင်တွေ ခုတင်တွေ ပေါ်မှာ ဆိုလည်း ၊ ဝိုးလို့ ပက်လက်လေးတွေ ဖြစ်နေတဲ့ ကလေးတွေကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့၊ စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်မိတယ်"

"အေး ... အဲဒီတော့"

"အဲဒီတော့ကွာ၊ ငါလည်း စပ်စပ်စုစု မေးကြည့်လိုက်မိတယ်၊ ကလေးလေး တအားငိုနေတဲ့ ခုတင်နားက အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ကို"

"မင်းဘာတွေ မေးလိုက်တုန်း"

"အဒေါ်ကြီး အဒေါ်ကြီးပေါ့၊ ဒီကလေးက ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ငိုနေ ရတာလဲ"လို့ မေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ အဒေါ်ကြီးက...

"ဒီလိုပါ တူကြီးရေတဲ့ ... အခုအဒေါ်နဲ့ ပတ်ပတ်လည်က ကလေးတွေရဲ့ ၊ မိခင်တွေ အားလုံးကပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတာပါ၊ ဒီကလေးတွေဟာ အသည်းရောင် အသည်းဝါ ပါလာကြတဲ့ ကလေးတွေချည့်ပါပဲ၊ အခုငိုနေတဲ့ ကလေးက အဒေါ်ရဲ့ သမီးလေးပါ၊ သူက ဖျားလည်း ဖျားနေတယ်၊ နောက်ပြီး သွေးသွင်းဖို့ လည်း လိုနေတယ်လေ၊ သွေးကလည်း ဘယ်မှာ မှ ရှာမရဖြစ်နေလို့ တူကြီးရေ၊ ဒီဆေးရုံမှာ ကလည်း ၊ သွေးကုန်နေတယ်တဲ့ ၊ ဆရာမတွေကို မေးမြန်းကြည့်တော့ အပြင်မှာ သွားရှာလာခဲ့တဲ့ ၊ အဒေါ်တို့ က ဘယ်မှ မသွားတတ် မလာတတ်တော့ ဘယ်မှာ ရှာရမှန်းလည်း မသိဘူးလေးတဲ့ "

"အဲဒါနဲ့ မင်းက သွေးလှူမည့် သူ ရှာပေးခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

" မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းတို့ ၊ သူတို့ က သွေးခုနစ်ပုလင်းလောက် လိုနေတာကွ၊ ဒါမှ လည်း သူတို့ သားသမီး လေးတွေရဲ့ အသက်ကို အမြဲ နံဆုံး ကယ်တင်နိုင်ကြမှာ ၊ ငါတို့လိုပဲ နယ်ကနေ တက်လာကြတယ် ထင်ပါတယ်ကွ၊ ဘယ်ကိုသွားလို့ ၊ ဘယ်မှာ သွားရှာရမှန်းလည်း မသိ ဖြစ်နေကြတာပေါ့"

"အဲဒီတော့ မင်းဘယ်လိုလုပ် ပေးခဲ့သလဲ"

"ငါသူတို့ တွေကို နှစ်သိပ် ခဲ့လိုက်ပါတယ်၊ အဒေါ်တို့ အားလုံး ဘာမှ မပူနေကြပါနဲ့ "လို့ နောက်ပြီး ကျွန်တော် မကြာခင် ကျွန်တော်နဲ့ အတူ နေတဲ့ သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက် ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါဦးမယ်လို့ ၊ ငါကတိ ပေးထားခဲ့လိုက်တယ်ကွ"

"ဘား"

ထိုအချိန်တွင် သူငယ်ချင်းများ အားလုံးသည် ၊ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း၊ လန့်သလို ဖြစ်သွားကြတော့သည် ။

အားလုံးကလည်း ဆေးရုံရောက်ဖူးသူ တစ်ယောက်မှ မရှိသလို၊ ကြားဖူးနားဝ ရှိထားကြသည် မှာ လည်း ၊ သွေးဖောက်ထုတ်တဲ့ အပ်ကြီး က အကြီးကြီးလို့ ၊ ကြားထားဘူး ကြလေသောကြောင့် ၊ အားလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း၊ ကြောက် လန့်သွားကြကာ ‘ဘား..’ ဆိုသော အာမေ ဇိုတ်သံကို ထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည် ။

ထိုသို့ အားလုံးစိုးရိမ်နေသည့် အချိန်တွင် ၊ ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင် ရောက် ပြောဆို လာသူကတော့၊ ဘကျော် ဆိုသောကောင်ပင် ဖြစ်တော့ သည် ။

ဘကျော်သည် လူကောင်က ဝဖိုင်းဖိုင်း၊ အသားကခပ်ညိုညို၊ အရပ်က ပုတုတုဖြင့်၊ ဟိန်းဟန်အပြည့်နဲ့ နေသောသူပင် ဖြစ်သည်။ ။ တော်ရုံတန်ရုံ သူ့အကြောင်း မသိသူများ ဆိုလျှင်၊ သူဟိန်းဟောက် လိုက်ရုံနဲ့၊ ရန်ပင်မဖြစ် ရသေးဘူး၊ တစ်ဖက်လူက ရှောင်ထွက် သွားတာများ ပေသည်။ ။

တကယ်လို့ တစ်ဖက်လူကို သူ့ဘက်က ဟန်မာန်အပြည့်နဲ့ ၊ ဟိန်းအောက် နေသည် ကို၊ တစ်ဖက်မှ လူက တကယ်ပင် လက်ရဲဇက်ရဲ ရှိတဲ့ လူ ဖြစ်နေပါမူ၊ ဘကျော်သည် အခြေအနေ မဟန်သည့် အနေအထားကို ရိပ်မိလိုက်ပြီ ဆိုရုံနှင့် ၊ တောင်မြောက် ဘေးဘက်ဝဲယာတို့ ကို၊ သူ၏ မျက်လုံးများ တို့ က ဝေဝိုက်ကာ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး၊ သမိုင်းပေးတာဝန်အရ ဘုရင့်နောင်သွေး အပြည့်ပါသူ တစ်ယောက်မို့၊ ဖနှောင့်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်၊ နောက်ကျခြေထောက် သစ္စာပုံစံဖြင့် ပြေးမိပြေးရာ ပြေးတတ် ပါလေတော့သည်။ ။

ထိုသို့ သူ့အကြောင်းကို၊ အနည်းအကျဉ်း သိထားသူ ကျွန်တော်ကတော့၊ ဒီကောင် ဘာတွေပြောမှာ လဲ ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးတို့ ဖြင့်၊ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ရင်း၊ သူပြောမည့် စကားများကို နားထောင် နေလိုက်သည်။ ။

"မင်းတို့ ကလည်း ကွာ၊ ယောက်ျားတွေ ဖြစ်ကြပြီးတော့၊ ဘာလို့ ကြောက်နေကြတာလဲ၊ သွေးလှူတယ်ဆိုတာ အင်မတန် မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်၊ သူတစ်ပါး အသက်ကို ကယ်တင်တဲ့ အလုပ်၊ ငါတို့ လူတိုင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သွေးခြောက်ပုလင်း ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ခြောက်ပုလင်းထဲကနေ တစ်ပုလင်းလောက်လေး ထုတ်လှူရမဲ့ ဟာကို၊ မင်းတို့ က တွန့်နေကြတာလား။"

"တွန့်တယ်ရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သွေးတစ်ခါမှ မလှူဘူး တော့၊ နည်းနည်းတော့ ကြောက်နေကြတာပါ"ဟု ကျွန်တော်မှ ဘကျော် အား ပြော လိုက်လေသော အခါတွင် ။

ဘကျော်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော်ရဲ့ လက်မအား ဆွဲမြှောက်ကာ ..

"ဒီမှာ ဟေ့ကောင်ငဖြိုး၊ မင်းတောင်ငူသား မဟုတ်ဘူး လား၊ တောင် ငူသားဆိုရင် မင်းမှာ သူရဲကောင်းသွေး အပြည့်ရှိရမှာ ပေါ့ကွ"တဲ့ ။

သူ၏ အပြောအောက်တွင် ၊ ကျွန်တော်သည် သတ္တိတွေ အလိုလို ဖြစ် လာပါလေတော့သည် ။ သူ့အသက်ကိုလည်း ကယ်ရာရောက်သလို၊ သန် တုန်းမြန်တုန်း အရွယ်လည်း ဖြစ်သည် မို့၊ လူငယ်တစ်ယောက် ပီပီ စိတ် ကို ဒုန်းဒုန်း ချလိုက်ကာ မခံချင်စိတ် များ ဖြင့်

"လှူမယ်ကွာ၊ ဟေ့ကောင်ဘကျော် ငါလှူမယ်၊ ငါယောက်ျားပဲ၊ ဒီ လောက်လေးကတော့ လှူနိုင်ရမှာ ပေါ့" ဟု ဆို လိုက်လေသော အခါတွင် ၊ ကျန်သော သူငယ်ချင်းများကလည်း အားတက် သွားပြီး၊ ငါတို့ လည်း လှူမယ်ကွာ ဟု ဆိုကာ၊ တညီတညွတ်တည်း ထွက်ပေါ်၍ လာပါ လေတော့သည် ။

"အေး ... အဲဒီလိုမှ ပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ ကို ငါမပြောပြ မထားရသေးဘူး၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ငါ့အကြောင်းလေး "

"ဘာ ... မင်းအကြောင်းဟုတ်လား"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ အားလုံးက သွေးလေး တစ်ခါလောက် လှူနိုင်ဖို့ အရေးကို၊ တော်တော် သတ္တိမွေးယူနေကြ ရတယ်၊ တပင်ရွှေ ထီ သူရဲကောင်းရွေးချယ်ပွဲမှာ တူနဲ့ တောင် မထုရသေးဘူး၊ အပ်မြင်တာ

နဲ့ ကြောက်နေကြတဲ့ လူတွေနဲ့ တောင် တူနေပြီ၊ ငါဆိုရင် အခုမင်းတို့ နဲ့ လိုက်လှူပြီးတာနဲ့ ၊ ငါလှူခဲ့တဲ့ သွေးပုလင်းပေါင်း ဘယ်လောက် ရှိသွား ပြီထင်လဲ"

"ဘယ်လောက်တောင် မင်းက လှူပြီးလို့ လဲ"

"အခုလှူမဲ့ အကြိမ်နဲ့ ပါ ထည့်ပေါင်းမည်ဆိုရင်၊ ငါလှူခဲ့တဲ့ သွေးပု လင်း အကြိမ်ပေါင်းမှာ ရှစ်ကြိမ်တောင် ရှိသွားပြီကွ၊ ရှစ်ကြိမ်"

"ရှစ်ကြိမ်ကြီးများ တောင် ရှိသွားပြီ၊ ဟား ဒါဆိုရင် မင်းဟာ ငါတို့ အားလုံးထဲမှာ တော့ သူရဲကောင်းပဲကွ"ဟု ငထွန်းဆိုသော ကောင်က အံ့ ဩစွာနဲ့ ထ၍ ပြော လိုက်လေတော့သည် ။

ငထွန်းပြောလို့ ပြီးသည် နှင့် ၊ ကျွန်တော်မှ ဘကျော်၏ မျက်နှာနဲ့ ဟန်အမူအရာကို၊ တစ်ချက်ကြည့် လိုက်သည် ။ ဘကျော်သည် သူရဲ ကောင်း ရွေးချယ်ပွဲမှာ ၊ လက်မတွန့် နောက်မရွံ့တဲ့ သူရဲကောင်း အဖြစ်၊

ရွေးချယ် တင်မြှောက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့် ၊ အောင်ပွဲခံ သူရဲကောင်း ကြီး တစ်ဦးပမာ၊ ဟန်မာန်အရှိန် အဝါအပြည့် ပုံနှယ် ရှိလို့ နေပါတော့ သည် ။